

Recital de lied, Liviu Holender

Text de Costin Popa

Tânărul bariton austriac a mai vizitat Bucureștii în 2018, prilej cu care a cântat la Opera Națională rolurile Conte Almaziva („Nunta lui Figaro” de Mozart) și Silvio din „Paiațe” de Leoncavallo, lăsând o bună impresie. Recenta prezență în Capitală a fost la Ateneul Român pentru „Stabat Mater, op. 53” de Szymanowski (două concerte dirijate de Leo Hussain) și un recital de lieduri în acompaniamentul pianistic al Juliettei Journaux.

Liviu Holender posedă o timbralitate plăcută, lirică, rotundă, catifelată, o voce cu sonoritate potrivită sălii. Sunt daruri native, completate de o cultură de stil bine ancorată în componistica aleasă pentru consistentul și solicitantul program, opusuri de Franz Schubert, Johannes Brahms, Richard Strauss, Gustav Mahler, Maurice Ravel, exponenți de secole XIX și XX ai romantismului, romantismului târziu și impresionismului.

Încă din paginile schubertiene, alese aleator din creația compozitorului, artistul a cântat expresiv, în undiri contrastante zicerilor energice, cu abandonuri extatice topite în eter la finalurile de frază. A fost o ambianță de „Sehnsucht” (liedul catalog D. 636 s-a intitulat astfel) anunțată chiar de Liviu Holender în scurtul cuvânt introductiv în limba română, termen pe care l-aș asocia în primul rând cu „dor”, sintagmă de unică rezonanță și semnificație pe plaiurile noastre, într-atât de nostalgic, melancolic și duios au sunat multe desene melodice romantice.

Simțirea lăuntrică a interpretului se exteriorizează prin nuanțări de la pianissime vapoase ce descriu visări moi și mângâietoare în farmecul nopții până la dinamice adresări. Puteri descriptive sunt datorate paginilor interpretate, ca și palpitații de finețe, ca și dezvoltări progresive pornite din *mezzevoci* de atmosferă. Dovezi de cultură a asocierii sunet - verb. Mă gândesc acum la „Von ewiger Liebe” op. 43 nr. 1 de Brahms, ca traducere prin *crescendi* și *diminuendi* a unui sentiment profund ce merge până la patimă.

În afara celor arătate deja în prima parte a recitalului, liedurile de Richard Strauss și Gustav Mahler au demonstrat odată în plus frazarea

pe țesătură înaltă bine stăpânită grație unei tehnici solide de respirație (studiile de clarinet pe lângă cele de pian și canto l-au ajutat, desigur) și capabilitatea emiterii unor acute în orice formulă ar fi cerut scriitura, atacuri directe sau prin *portamento*, atacuri în piano și dezvoltate în *crescendo* („Ich trage meine Minne” op. 32 nr. 1 și „Befreit” op. 39 nr. 4 de Richard Strauss). Preluarea cu eficiență a intervalelor periculoase de sunet în „Rheinlegendchen” din ciclul „Des knaben Wunderhorn” de Mahler a scos din nou în evidență buna pregătire de voce și manieră de încadrare în stil a lui Liviu Holender, care a încheiat recitalul cu „Don Quichotte à Dulcinée” de Ravel, în pretențioasa pronunție a limbii franceze, ciclu compus din „Chanson romanesque”, „Chanson épique” și „Chanson à boire”, ultimul, plin de antrenante ritmuri și accente spaniole. „Je bois à la joie !” a conchis simbolic tânărul bariton.

Un public cucerit a cerut bis-ul, ales de Liviu Holender dintre compozițiile lui Dan Mizrahy și emoționant dedicat tatălui său, Ioan Holender, pentru faptul că l-a inspirat în urmarea profesiei de cântăreț.

A acompaniat tânăra pianistă franceză Juliette Journaux, care a respirat cu solistul și a anunțat o promițătoare evoluție în calitate de concertistă.

